

ende. Der er ogsaa en anden Forskel, som bestaar deri, at den Politik, som de Herrer have ført, og som kulminerede i Forliget, have de ført rent i Strid med Valgdagen, og jeg vil haabe og tro, at Venstre i Fremtiden som hidtil vil holde sig Valgdagen strengt efterrettelig, saaledes at de altid staa i nøjeste Overensstemmelse med Valgdagen, saa at de ikke byde deres Vælgere sligt, som her er budt Vælgerne. Den Forskel er der mellem vor og deres Forhandlingspolitik.“ Ja, det var den Gang. Da sagde det ærede Medlem for Ringkøbing, at det var noget af det værste, der kunde ske, at man førte en Politik i Strid med Valgdagen, og naar det Parti, han den Gang tilhørte, kom til at lede Politikken, skulde det aldrig føre en saadan Politik, men føre sin Politik i Overensstemmelse med Valgdagen. Den Politik, som de Herrer have ført i disse sidste Samlinger — er det en Politik i Overensstemmelse med Valgdagen? Jeg tillader mig specielt at spørge den højtærede Indenrigsminister, om den Politik, han har ført, og som har ført til dette Forligstilbud, er i Overensstemmelse med Valgdagen? Vi vide alle, at den højtærede Indenrigsminister ganske kort før Valget 1906 lovede sine Vælgere, at han ikke vilde gaa ind paa noget som helst udover, hvad Forholdstalsvalgmaaden hjemlede for Mindretallet. Han vilde ikke være med til at byde Mindretallet nogen anden Fordel end den, der hjemledes den ved Indførelsen af Forholdstalsvalgmaaden, og nu er den højtærede Indenrigsminister alligevel den, der stiller Forslag om privilegeret Valgret. Hvis det ikke er en Politik i Strid med Valgdagen, skal jeg ærligt indrømme, saa forstaar jeg ikke, hvad der er i Strid med Valgdagen.

Men ganske mærkeligt er det at se de Herrer, fra hvis Side det i 1894 blev fordømt, at de moderate vare gaaede med til en Politik imod Valgdagen, nu selv føre akkurat den samme Politik. Man siger fra Reformpartiets Side, at i 1906 gik man til Valg paa den almindelige kommunale Valgret. Hvad gik man da til Valg paa i saa Henseende? Selvfølgelig paa det Regeringsforslag, der da forelaa, og som hjemlede den lige og almindelige Valgret til Borgerrepræsentation, Byraad, Ligningskommission, Sogneraad, Amsraad, uden det ringeste Afslag, uden Spor af Garanti. Det lovede man sine Vælgere at arbejde for. Men den privilegerede Valgret, man lovede at bekæmpe, stiller man nu selv Forslag om. Er det en Politik i

Overensstemmelse med Valgdagen? Nej, ogsaa paa dette Punkt viser det sig, at de Herrer have glemmt den gamle Lære, som deres Leder saa stærkt indprentede dem i 1894. Han har glemmt den sely, men saa er det ikke saa underligt, at de Herrer have fulgt med.

Og saa var der en tredie Forskel, som det daværende ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) fandt, at der burde være paa den Politik, som han mente var rigtig at føre, og den Politik, som de moderate havde ført. Han siger derom: „Der er endelig en tredie Forskel, som jeg heller ikke lægger liden Vægt paa, og det er den, at den Forhandlingspolitik, de Herrer have ført, har været Alliancepolitik. Det har ikke været en Politik, hvor de stode paa egne Ben som Parti og gennem et offentligt Arbejde lagde Sagerne til Rette, saa at hele Landet kunde fælde sin Dom derover, men det har i et og alt været en Alliancepolitik.“ Ja, det var altsaa noget fordømmeligt at føre en Alliancepolitik, det, mente Reformpartiet, maatte man ikke, nej, et Parti skulde staa paa egne Ben og som Parti føre sin Politik igennem. Saadan sagde man i 1894. Hvad har det saa været for en Politik, som har været ført i de sidste Samlinger, særlig i den sidste Samling? Har det ikke været en Alliancepolitik? Det har været en Politik i den snævraste, nøjeste Alliance med de frikonservative Herremænd oppe i det andet Ting. Det vide vi jo alle, vi vide jo, at de Herrer ikke kunde have ført denne Politik igennem oppe i Landstinget, medmindre de netop havde haft denne Alliance.

Jeg erindrer, at det daværende ærede Medlem for Ringkøbing i 1894 ironiserede over det ringe Flertal, man havde naaet ved Sammenslutningen imellem de moderate og Højre hernede. Han sagde: Deres Flertal er jo ikke større, end at en Smule Sygdom kan bringe dem i Mindretal til næste Samling. Det lyder jo løjerligt, dette er underligt at tænke paa, naar man erindrer, at det i Vinter et Øjeblik var saaledes, at et enkelt Dødsfald kunde have væltet hele den Sammensmeltningspolitik, som de Herrer have ført i denne Samling. Men det er altsaa Sagen; det ansaa det ærede daværende Medlem for Ringkøbing, den nuværende Konseilspræsident, for en fordømmelig Side ved Politik, at det var en Alliancepolitik, at det var en Politik, hvor vedkommende Parti ikke stod paa egne Ben, men kun i Alliance med andre gennemførte deres Politik. Det sagde han